

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben a 2014. október 8., 2014. november 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. december 8. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A bűnszövetségben, jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. április 8. napján kihirdetett 27.B.550/2011/171. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett II. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában megváltoztatja a következők szerint.

II. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények a Btk. 176.§ (1)(2) bekezdés a) pont szerint minősül. II. r. vádlott visszaesői minőségére utalást mellőzi. II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésének 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

III. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A bíróság a Fővárosi Bíróság 6.B.552/2005/103. számú ítéletének végrehajtásából III. r. vádlottra engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

II. r. vádlottat 1.883.500 (egymillió-nyolcszáznyolcvanháromezer-ötszáz) Ft, III.r. vádlottat 4.445.000 (négymillió-négyszáznegyvenötezer) Ft vagyonekobzás megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során 12.000 (tizenkettőezer) forint II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

III. r. vádlott személyazonosító okmányának száma:.

Indokolás:

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki I. r. vádlottat 1 rb. bűnszövetségben, kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében (1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés (2) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés), mint társtettest, II. r. vádlottat 1 rb. bűnszövetségben, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében, mint társtettest (1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés (2) bekezdés a/ pont), III. r. vádlottat 1 rb. bűnszövetségben, kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében, mint társtettest(1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés (2) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés) és 1 rb. kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. törvény 282. § (1)

bekezdés (5) bekezdés a/ pont), IV. r. és V. r. vádlottakat 1-1 rb. kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében, melyet részben társtettesként követtek el (1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés a/ pont), VI. r. vádlottat 1 rb. kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében (1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés a/ pont) és 1 rb. kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés (5) bekezdés a/ pont).

Ezért I. r. vádlottat 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat, mint visszaesőt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra, III. r. vádlottat, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, IV. r. vádlottat 2 év börtönbüntetésre, V. r. és VI. r. vádlottakat, utóbbit halmazati büntetésül, fejenként 1 év 8 hónap börtönbüntetésre ítélte. A IV. r., V. r. és VI. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását 4-4 évi próbaidőre felfüggesztette.

Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, a lefoglalt dolgokról és az eljárás során keletkezett bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen II. r. vádlott enyhítés, III. r. vádlott szintén enyhítés, III. r. vádlott védője pedig a fellebbezés céljának és indokainak megjelölése nélkül fellebbezést jelentett be.

Az ügyész a határozatot valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette. Szintén tudomásul vették azt I. r., IV. r., V. r. és VI. r. vádlottak, valamint védőik, így az ő vonatkozásukban az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.418/2011/15-II. számú átiratában indítványozta az elsőfokú ítélet tényállásának kiegészítését a le nem foglalt kábítószeres hatóanyag tartalmának számítási módszereivel és elveivel, III. r. vádlott Banknál vezetett számlájára érkezett, kábítószer kereskedelemről származó összegek rögzítésével, II. és III. r. vádlottak előéleti adatainak pontosításával. Indítványozta továbbá a vádlottak kizárását a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, mindkét vádlott esetében a korábbi ítéletekkel kiszabott szabadságvesztés büntetésekből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetését, II. r. vádlott korábbi ítélettel kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetésének utólagos végrehajtását, és velük szemben vagyonekmozgás alkalmazását.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen II. r. vádlott védője az enyhítés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. Ezen túl azonban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Nem tisztázta pontosan azt, hogy mi volt az elkövetési idő. Nem tért ki arra, hogy II. r. vádlott az elkövetési idő jelentős részében szabadságvesztését töltötte. A kihallgatott tanúk elsősorban hallomásból, feltételezésből levont véleményüket hangoztatták arról, hogy a II. r. vádlott és az I. r. vádlott a kábítószer kereskedelmet együtt intézte. Abból, hogy a tanúk több alkalommal is láttak kábítószerrel II. r. vádlottnál, nem feltétlenül következik az, hogy ezt a kábítószer kereskedés céljából tartotta magánál, ugyanis a kábítószer fogyasztást beismerte. A

szóbeszéd még más bizonyítékkal összevetve sem alapozhatja meg a II. r. vádlott bűnösségét. Védencétől az eljárásban nem került lefoglalásra kábítószer értékesítéshez szükséges berendezés, és maga a kábítószer sem. tanú vonatkozásában rámutatott, hogy ő is feltételezésekről beszélt, és II. r. vádlott ellenszenves volt számára. Ebből az következik, hogy II. r. vádlottra vonatkozó nyilatkozata elfogultnak tekinthető. maga is fizetett be III. r. vádlott számlájára két alkalommal is pénzösszeget, felvetődhet esetleges büntetőjogi felelőssége is, így érdekében állt II. r. vádlottra terhelő vallomást tenni. Nem került felderítésre a tanú vallomásában említett I. r. vádlotthoz köthető ismeretlen személy, akitől a tanú kábítószer vásárolt. tanú barátja volt, azonban nem ismerte. Mindezeket összevetve, kétséget kizáróan nem bizonyítható II. r. vádlott bűnössége. A közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolatot nem képeznek. Ezért elsősorban védence felmentését kérte. Az enyhítésre irányuló kérelem alátámasztására az igen jelentős időmúlásra hivatkozott.

III. r. vádlott védője kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adott számot a titkos információgyűjtés adatainak felhasználhatóságáról. A nyomozás során több tanútól úgy vettek vizeletet, hogy a jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy a tanú hozzájárult-e ehhez. Ezen túl azon tanúk vonatkozásában, akiknek a vizeletéből kábítószer jelenlétét mutatták ki, megkérdőjelezhető, hogy helyes tartalmú vallomást tudtak-e tenni. Nem is figyelmeztették a tanúkat ismételten arra, hogy nem kötelesek magukat bűncselekmény elkövetésével vádolni. Bár orvosoltatott a nyomozás során elkövetett hiba azzal, hogy kihallgatták ezeket a tanúkat a Debreceni Törvényszéken, azonban voltak olyan vallomások, amelyek némileg eltértek a nyomozati vallomástól.

Álláspontja szerint, védenca a jelen ügy alapját képező cselekményeket nem a vele szemben korábban kiszabott szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás hatálya alatt követte el. Egyébiránt pedig a korábbi szabadságvesztés büntetésnek a végrehajthatósága elévült.

Egyetértett az ügyészséggel abban, hogy hiányzik az ítéletből a le nem foglalt kábítószeres hatóanyagtartalmának kiszámolásának indokolása.

A III. r. vádlott elterelő kezelésem vett részt, így vele szemben a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt indult eljárást meg kell szüntetni. III. r. vádlott szabadulása óta masszív tanfolyamot végzett el, jelenleg pedig közbeszerzési referens OKJ-s munkára jogosító tanfolyamon vesz részt. Édesanyja súlyos beteg, csaknem teljesen vak, így III. r. vádlott anyagi és természetbeni segítségére szorul. Védenca vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény kedvezőbb elbírálást biztosít, mint a Btk. Indítványozta, hogy az ítéletábla olyan mértékben állapítsa meg III. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetést, amellyel akár kedvezményekkel, de kitöltöttnek vehető a büntetése.

Az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartotta. Pontosította a kábítószeres hatóanyag tartalmára, valamint a vagyonekbevonásra vonatkozó indítványát. Kifejtette, hogy III. r. vádlottal szemben a korábbi szabadságvesztés büntetés végrehajthatósága nem évült el. Ugyanez igaz II. r. vádlottra. Ugyanakkor II. r. vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajthatósága elévülés miatt megszűnt.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a Be. 349. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a jogorvoslatokkal támadott ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat, és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróságnak a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, és a perrendi szabályokat is megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e törvényhelyen fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg. Észlelte azonban az ítéltábla a következőket.

A 2014. január 8. napján megtartott tárgyaláson (158. sorszámú jegyzőkönyv) nem jelent meg II. r. vádlott kirendelt védője.

A jegyzőkönyv tanúsága szerint II. r. vádlottnak nem volt védője a tárgyaláson.

Ugyanakkor a III. sorszámú végzéssel a bíróság 24 000 forint kirendelt védői díjat állapított meg, a II. r. vádlott védője részére (jegyzőkönyv 19. oldal).

Az ítéltábla megkereste az első fokon eljáró bíróság tanácselnökét, aki tájékoztatásában (13. sorszám) közölte, hogy II. r. vádlott védője, ügyvéd a tárgyalásra a jegyzőkönyv tanúsága szerint kis késéssel érkezett, azonban a tárgyalás érdemi részén mindvégig jelen volt, bár a jegyzőkönyvből ez a konkrét megállapítás elmaradt.

Így megállapítható, hogy e tekintetben sem valósult meg eljárási szabálysértés.

Ugyanakkor azonban, amint azt a III. r. vádlott védője jelezte, a bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét azzal, hogy a vádlottak bűnösségének alátámasztására törvényes bizonyítékként a nélkül vette figyelembe a lehallgatott telefonbeszélgetések tartalmát, hogy a bizonyítékok értékelésekor a titkos információgyűjtés eredményének felhasználására vonatkozó eljárási szabályok érvényesüléséről számot adott volna. Ez a relatívnak tekintendő eljárási szabálysértés azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján az ítélet indokolásának a következőkkel való kiegészítésével orvosolható.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elnöke 2010. szeptember 20. napján T.El.IV-9/2010/I. szám alatt igazolta, hogy a Debreceni Városi Bíróság nyomozási bírója a 2010. február 9. napján kelt Sz.T.B.42/2010/2. számú végzésével engedélyezte a használatában lévő, hívószámú mobiltelefonra vonatkozó különleges eszköz alkalmazását 2010. február 10. napjának 12 órájától 2010. május 1. napjának 12 órájáig, a Btk. (1978. évi IV. törvény) 282. § (1) bekezdésébe ütköző visszaélés kábítószerrel büntett gyanúja miatt folytatott titkos nyomozásban.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elnöke 2010. szeptember 20. napján T.El.IV-9/2010/II. szám alatt igazolta, hogy a Debreceni Városi Bíróság nyomozási bírója a 2010. március 8. napján

kelt Sz.T.B.69/2010/2. számú végzésével engedélyezte a hívószámú mobiltelefonra vonatkozó különleges eszköz alkalmazását 2010. március 8. napjának 14 órájától 2010. június 1. napjának 12 órájáig, a Btk. (1978. évi IV. törvény) 282. § (1) bekezdésébe ütköző visszaélés kábítószerrel bűntett gyanúja miatt folytatott titkos nyomozásban. A végzés a telefon használójaként egy becenevű személyt jelölt meg, aki I. r. vádlott munkakapcsolata.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elnöke 2010. szeptember 20. napján T.El.IV-9/2010/III. szám alatt igazolta, hogy a Debreceni Városi Bíróság nyomozási bírója a 2010. március 8. napján kelt Sz.T.B.70/2010/2. számú végzésével engedélyezte a használatában lévő, hívószámú mobiltelefonra vonatkozó különleges eszköz alkalmazását 2010. március 8. napjának 14 órájától 2010. június 1. napjának 12 órájáig, a Btk. (1978. évi IV. törvény) 282. § (1) bekezdésébe ütköző visszaélés kábítószerrel bűntett gyanúja miatt folytatott titkos nyomozásban.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elnöke 2010. szeptember 20. napján T.El.IV-9/2010/IV. szám alatt igazolta, hogy a Debreceni Városi Bíróság nyomozási bírója a 2010. március 11. napján kelt Sz.T.B.77/2010/2. számú végzésével engedélyezte a használatában lévő, hívószámú mobiltelefonra vonatkozó különleges eszköz alkalmazását 2010. március 11. napjának 12 órájától 2010. június 8. napjának 12 órájáig, a Btk. (1978. évi IV. törvény) 282. § (1) bekezdésébe ütköző visszaélés kábítószerrel bűntett gyanúja miatt folytatott titkos nyomozásban.

A Debreceni Városi Bíróság nyomozási bírója a 2010. december 28. napján meghozott Bny.855/2010/2. számú végzésével engedélyezte a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság elnökének fentebb írt igazolásaiban szereplő, I. r. vádlott és társai által használt mobiltelefon készülékeken továbbított, technikai eszközzel rögzített közlések adatainak büntetőeljárásban bizonyítási eszközként történő felhasználását.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából valamennyi lényeges bizonyítékot megvizsgált és azokat okszerűen, nagy gondossággal, a logikai szabályai szerint mérlegelte.

Széleskörű bizonyítást folytatott, melynek során minden releváns személyi és tárgyi bizonyítékot beszerzett és megvizsgált.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben hiányos a Be. 351.§ (2) bekezdés b/ pontja alapján.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítéletábra a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki.

- III. r. vádlott személyi körülményei között az előző elítélése kapcsán rögzíti, hogy a Fővárosi Bíróság 6.B.552/2005/103. számú ítéletével kiszabott 2 év 6 hónap börtönbüntetésből 2008. november 11-én hátralévő idővel feltételes szabadságra bocsátották, amelynek tartama 1 év.

A történeti tényállás körében rögzíti, hogy III. r. vádlott Banknál vezetett számlájára összesen 5 624 000 forint értékben érkeztek kábítószer kereskedeleméből származó összegek.

Ebből I. r. vádlott 3 107 000 forintot, II. r. vádlott összesen 660 000 forintot fizetett be.

- A Bűnügyi Szakértői- és Kutató Intézet által közzétett hatóanyag-tartalom lista szerint a marihuana hatóanyag tartalma 2009-ben 0,02-10%, 2010-ben 0,02-12% volt.

A kokain hatóanyag tartalma 2009-ben fogyasztási adag esetében 2-40%, 2010-ben 5-55% volt.

Az amfetamin (speed) hatóanyag tartalma 2009-ben és 2010-ben is 0,5-50% volt.

Az ítélet 13. oldalának 4. bekezdése kiegészítendő azzal, hogy II. r. vádlott legalább 3 esetben értékesített 2-2 gramm mennyiségű marihuánát, összesen 15 000 forintért.

II. r. vádlott összesen 6 000 forintért értékesített marihuánát.

II. r. vádlott által értékesített marihuána hatóanyagtartalma ebben a tekintetben a jelentős mennyiség 0,00036%-a volt.

III. r. vádlott a eladott kokainból eredően legalább 120 000 forint bevételre tett szert. A kokain hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 0,008%-a (elsőfokú ítélet 17. oldal II. tényállás) volt.

III. r. vádlott legalább három alkalommal értékesített részére 1-1 gramm marihuánát, grammonként 2 000 forintos vételárért. A 3 gramm a jelentős mennyiség alsó határának 0,00012%-a. Ebből az értékesítésből III. r. vádlottnak legalább 6 000 forint bevétele származott.

A I. r. vádlott tanyáján 2010. március 10. március 13. napján fogatosított rendőri akció során megtalált kábítószer hatóanyag tartalma összességében a jelentős mennyiség alsó határát mintegy 4,1 - 4,4%-kal meghaladta. E kábítószereket III. r. vádlott hagyta I. r. vádlott lakóhelyén azért, hogy azokat I. és II. r. vádlottak a későbbiek során értékecsék. Ennek ellenértékét az értékesítést követően kellett volna megfizetniük I. és II. r. vádlottaknak III. r. vádlott irányába.

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

A törvényszék a nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Ésszerű indokát adta, hogy a tényállást miért I. r. vádlottnak az önmagára, és II. és III. r. vádlottakra nézve is a bűncselekmények elkövetését beismerő, a tanúk által kellően

alátámasztott vallomásra alapította, szemben II. és III. r. vádlottak kábítószer kereskedői tevékenységet tagadó vallomásával.

A vádlottakra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, szinergiájuk egyértelmű, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítéletábra, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A törvényszék a hatályszabályok alapos vizsgálata után törvényesen döntött, amikor III. r. vádlott esetében a cselekmény elkövetésekor hatályban volt büntető törvény alkalmazta.

II. r. vádlott tekintetében azonban az elbíráláskor hatályban lévő Btk. alkalmazása indokolt, a következők miatt. Amint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott, az elkövetéskor és a határozat hozatalkor hatályban lévő Büntető Törvénykönyvek alkalmazandósága kérdésében önmagában az, hogy az elkövetéskor nem volt úgynevezett középértékes szabály, míg az elbíráláskor hatályos Btk-ban ez már szerepel, kizártá teszi azt, hogy a bíróság csupán a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb szabályok miatt az új Büntető Törvénykönyvet alkalmazza. Miként a Kúria is rámutatott (I.Bfv.III.96/2014/5.), a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb elbírálási lehetőség a Btk. 2. § szempontjából csak akkor vehető figyelembe, ha minden más rendelkezés terheltre kiható következménye az elkövetéskori és az elbíráláskori törvényben azonos. A középértékes büntetékiszabási előírás, mint feltétlen érvényesülő hátrányos jogkövetkezmény megelőzi a feltételes szabadságra bocsátás jelenleg kedvezőbb szabályozását.

Ugyanakkor az ítéletábra által beszerzett dokumentum szerint (14. sorszám) II. r. vádlott a bűnügyi nyilvántartásban nem található.

A Btk. 97. §-ának (2) bekezdése szerint a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben. Így a törölt adatokra tekintettel már nem állapítható meg II. r. vádlott vonatkozásában a visszaesés ténye. Ugyancsak nem szüntethető meg vele szemben a korábbi ítélettel kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság, nem rendelhető el

korábbi ítélettel kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtása, és nem zárható ki a feltételes szabadágra bocsátás lehetőségéből.

Mindezekkel együtt az új Büntető Törvénykönyv II. r. vádlottra nézve már lényegesen enyhébb elbírálást tesz lehetővé, mint az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény, ezért az ítéletábra az ő vonatkozásában a Btk-t alkalmazta. Ennek megfelelően II. r. vádlott terhére megállapított kábítószer kereskedelem büntette a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütközik, és a (2) bekezdés a/ pontja szerint minősül.

A törvényszék feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket és azokat, összevetve a büntetés kiszabás egyéb elveivel, súlyuknak megfelelően értékelte. Ugyanakkor II. r. vádlott vonatkozásában mellőzendő a súlyosító körülmények közül a büntetett előélete.

A büntetést a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is.

A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek”. (1214/B/1990 AB határozat)

A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethez, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi.

Az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamukban és végrehajtási fokozatukban is törvényesek, és megfelelnek a fenti követelményeknek.

A II. r. vádlott által megvalósított bűncselekmény büntetési tétele 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés. Így a Btk. 80. §-ának (2) bekezdése szerint az irányadó középérték 7 év 6 hónap. Tekintettel azonban II. r. vádlott vonatkozásában a jelentős időmúlásra, valamint arra is, hogy immár büntetlen előéletűnek minősül, indokolt a szabadságvesztés büntetés tartamának törvényi minimumban, 5 évben való meghatározása.

A Be. 258. § (2) bekezdésének e) pontja és a Btk. 38. §-ának (1) bekezdése alapján az ítéletábra megállapította II. r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadágra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját, figyelemmel a Btk. 38. § (2) bekezdésének a/ pontjára.

A fellebbviteli főügyészség átiratában rámutatott, hogy III. r. vádlottat a Fővárosi Bíróság 6.B.552/2005/103. számú ítéletével kiszabott 2 év 6 hónap börtönbüntetésből 2008. november 11. napján hátralévő idővel feltételes szabadágra bocsátották, amelynek tartama 1 év. III. r. vádlott a jelen ügy tárgyát képező cselekvései e feltételes szabadság hatálya alatt követte el. Ebből következik, hogy III. r. vádlott feltételes

szabadságra bocsátása kizárt, és meg kell szüntetni vele szemben a feltételes szabadságot is.

III. r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a szóban forgó ítélet 2008. március 18. napján emelkedett jogerőre. Ekkor III. r. vádlott szabadlábon védekezett, és már a jogerő pillanatában esedékessé vált a feltételes szabadságra bocsátása, azonban a Fővárosi Törvényszék bv. bírása csak 8 hónappal később hozott döntést arról, hogy a vádlott megkapja a kedvezményt. Álláspontja szerint a vádlott terhére nem róható az, hogy a Fővárosi Bíróságon lassan dolgoznak, és ezért 8 hónap eltelt a feltételes szabadság esedékessé válása és a feltételes szabadságra bocsátásról rendelkező határozat meghozatala között. Ennek azért van jelentősége, mert az ítéleti tényállás szerint 2008. végén, 2009. elején kezdődött a bűncselekmény megvalósítása. Az első konkrét időpont 2009. szeptembere. Ezért véleménye szerint az egy év feltételes szabadságra bocsátás 2008. március 8-tól számítandó, és így a jelen ügyben elbírált cselekmények idejére már lejárt, ezért nem szüntethető meg a feltételes szabadság.

Ugyanakkor azért sem szüntethető meg a feltételes szabadság III. r. vádlottal szemben, mert a szabadságvesztés büntetés végrehajtása is elévült, ugyanis lejárt az 5 év.

Az elévüléssel kapcsolatosan az ügyész perbeszédében rámutatott, hogy a büntetés elévülése a feltételes szabadságra bocsátás napjával, azaz 2008. november 11. napjával kezdődött, azonban a 2013. november 11. napjával lejáró elévülési időt megszakította a Bv. tvr. 23. §-a értelmében az, hogy az elítélten más szabadságvesztést hajtottak végre, továbbá más ügyben előzetesen fogva tartották. III. r. vádlott éppen a jelen ügyben volt előzetes letartóztatásban 2010. március 22. napjától 2014. április 8. napjáig, amely idő alatt az elévülés nyugvására került sor, azzal az időtartammal a szabadságvesztés büntetés 5 éves elévülési ideje meghosszabbodott, végrehajthatósága tehát nem szűnt meg.

Az ügyész kifejtette, hogy II. r. vádlott a jelen ügy tárgyát képező cselekményeit a Debreceni Városi Bíróság 43.B.707/2011/127. számú ítéletével csalás büntette miatt 2006. július 10. napján jogerősen kiszabott, 3 évre felfüggesztett 1 év 10 hónap tartamú börtönbüntetés próbaideje alatt, valamint a Debreceni Városi Bíróság által adócsalás büntette miatt hozott 64.B.2379/2005/56. számú ítéletével 2009. április 1. napján jogerősen kiszabott 7 hónapi börtönbüntetés megkezdése előtt, majd az abból engedélyezett feltételes szabadságra bocsátásának hatálya alatt, a büntetés végrehajtásának befejezése előtt követte el. Az ő esetében is nyugodott az elévülés 2010. március 14-től 2013. március 16. napjáig, amíg jelen ügyben előzetes letartóztatásban volt. Ezért az ő esetében sem szűnt meg a szabadságvesztés büntetés végrehajthatósága a Debreceni Városi Bíróság 64.B.2379/2005/56. számú ítélete tekintetében. Ugyanakkor elévült a büntetés végrehajthatósága a Debreceni Városi Bíróság 43.B.707/2011/127. számú ügyében.

A II. és III. r. vádlottakkal szemben korábban kiszabott szabadságvesztés büntetésekkel kapcsolatosan az ítélőtábla az alábbiakat állapítja meg.

Az 1978. évi IV. törvény 48. §-ának (4) bekezdése szerint a bíróság a feltételes szabadságot megszünteti, ha az elítéltet a feltételes szabadság alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó vagy részben felfüggesztett szabadságvesztésre ítéli.

Az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdésének a/ pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a végrehajtás befejezése előtt követett el.

Az 1979. évi 11. törvényerejű rendelet (Bvtvr.) 18. § (1) bekezdésének d/ pontja alapján az 5 évet el nem érő szabadságvesztés végrehajthatósága 5 év elteltével elévül.

A 18/A. § (1) bekezdése alapján az elévülés határideje a büntetést kiszabó határozat jogerőre emelkedésének napjával, ha pedig a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztik, a próbaidő leteltének napjával kezdődik.

A Bv. tvr. 23. §-a szerint a szabadságvesztés végrehajtásának elévülését félbeszakítja, ha az elítélten más szabadságvesztést hajtanak végre vagy más ügyben előzetesen fogva tartják; ezeknek a körülményeknek a megszűnéséig az elévülés nyugszik.

Mindezen adatok és jogszabályi rendelkezések összevetéséből megállapítható, hogy III. r. vádlott a jelen ügy tárgyát képező cselekményét részben feltételes szabadság hatálya alatt, részben a Fővárosi Bíróság 6.B.552/2005/103. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadság alatt követte el, ezért az ítélet tábla az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdésének a/ pontja alapján megállapította, hogy III. r. vádlott kizárt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, továbbá a 48. § (4) bekezdése alapján megszüntette a vele szemben a korábbi ügyben engedélyezett feltételes szabadságot.

II. r. vádlott vonatkozásában azonban, mivel a fentebb kifejtettek szerint, a Btk. 97. §-ának (2) bekezdése alapján vele szemben a korábbi elítélések miatt hátrányos jogkövetkezmény nem állapítható meg, az ítélet tábla nem adott helyt a főügyészség korábbi elítélésekkel kapcsolatos, feltételes szabadság megszüntetésére, felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának utólagos elrendelésére és a feltételes szabadságból való kizárásra vonatkozó indítványainak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem alkalmazott vagyonekobzást a vádlottakkal szemben.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta ezen intézkedés alkalmazását.

A I. tényállás szerint I. r. és II. r. vádlottak együttműködve rendszeresen vásároltak kábítószerrel III. r. vádlottól.

Az állandósult bírói gyakorlat szerint a vagyonekobzás összegének meghatározásakor figyelmen kívül kell hagyni azt, hogy a vádlott a kábítószer megszerzésére milyen összeget fordított. Nem az elért hasznót kell elvonni, hanem a kábítószer értékének teljes összegét.

A vagyonekobzás összegének meghatározása során is figyelembe kell venni a Be. 4. § (2) bekezdésében írtakat.

I. és II. r. vádlottak vonatkozásában a tényállásból pontosan nem állapítható meg, hogy összesen mennyi marihuánát illetve speedet vásároltak III. r. vádlottól, illetve adtak el a vevőik részére. Ezért III. r. vádlott részére általuk kábítószer ellenértékeként kifizetett összeghez kell igazítani a vagyonelkobzást esetükben.

II. r. vádlott összesen 660.000 forintot utalt át III. r. vádlott számlájára.

A I. r. vádlott által átutalt pénz összesen 3.107.000 forint volt.

I. r. és II. r. vádlottak tehát összesen 3.767.000 forintot utaltak át.

I. és II. r. vádlott által átutalt összeg fele 1.883.500 forint.

Az ítélet tábla ezen összeg erejéig rendelt el vagyonelkobzást II. r. vádlott esetében, mivel I. r. vádlottal közösen árulták a kábítószer, így az állapítható meg, hogy mindketten a teljes befizetett összeggel rendelkeztek.

III. r. vádlott esetén az ítélet tábla egyetértett összezszerűségében is a fellebbviteli főügyészség indítványával, és annak megfelelően határozta meg a vagyonelkobzás pontos összegét, amely a kábítószer értékesítésből általa elért bevétel.

A vagyonelkobzás jogszabályi alapja III. r. vádlott esetén az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdésének a/ pontja, II. r. vádlott esetében pedig a Btk. 74. § (1) bekezdésének a/ pontja.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására, a lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a fellebbezéssel érintett II. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Végezetül az ítélet tábla rögzítette III. r. vádlott új személyazonosító okmányának számát.

Debrecen, 2014. december 8.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk. . Háger Tamás sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék: A Debreceni Törvényszék 27.B.550/2011/171. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a fellebbezéssel érintett II. r. és III. r. vádlottak tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. december 8.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.